

хладно. Вечерникътъ повѣва отъ къмъ морето. Гората зашумява и нейниятъ шопотъ се слива съ гласа на стареца, като че за да продължи приказката за нѣвгашни времена, пълни съ предания и легенди...

— Хайде, деца, време е да си ходимъ — подканя внезапно учителятъ и всички се сепватъ като въ сънъ.

— Благодаримъ ти, старче, ще дойдемъ и други пътъ на гости.

— Господъ съ васъ, доведете децата.

Калугерътъ се раздѣля съ своитѣ гости и тѣ поематъ стръмната пжтека презъ гората. Дѣдо Тодоръ и готвачката отдавна сж пригответили вечерята.

Мръква се. По небето една следъ друга заблѣшукватъ звездитѣ. Тиха и топла нощъ се спуща надъ земята. Една отъ ония нощи, когато е тъй приятно да лежишъ по грѣбъ на тревата, съ погледъ отправенъ къмъ звездното небе. Заградили всички учителя, децата лежатъ на морския брѣгъ и слушатъ.

— Ей я хе, колата. Вълкътъ подгонилъ воловетѣ, и единиятъ отъ тѣхъ се дръпналъ въ страни. Вижте, какъ е изкривилъ колата. А тѣзи, дребнитѣ звезди, които сж описали като поясъ небето, това е млѣчния пътъ.

— Кумовата слама!

— Да, кумовата слама. Единъ човѣкъ открадналъ отъ своя кумъ кошъ слама. Но когато си отивалъ, кошътъ се продълнилъ и сламата се разпиляла следъ него.

— Вижте, вижте тамъ!

Нѣколко деца сочатъ къмъ морето. На хоризонта се появява червена точка. Тя расте, уголѣ-